

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

25 NİSAN 1980 10TL SAYI:9

YÖNETİCİ SINIFLARIN TEHLİKELİ BİR PLANI:

EMEKÇİLERİ İŞÇİ SINIFINA DÜŞMAN ETME POLİTİKASI

Türk-İş patronu Denizcier işçilerin parasını kimlere yediriyor?

Sendikal haklara saldırının ardı arkası kesilmiyor

Denizcier IMF ile 'işçi sorunlarını' görüştü

TÜRKİYE'Yİ ZİNDANA ÇEVİREMEYECEKSİNİZ

O, ÖZGÜRLÜĞÜN BEŞİĞİ OLACAK

HAYDİ 1 MAYIS'A!

1 MAYIS

YAŞASIN SOSYALİZM

Yönetici sınıfların tehlikeli bir planı:

EMEKÇİLERİ İŞÇİ SINIFINA DÜŞMAN ETME POLİTİKASI

Halit Narin:
"Tekstil işçileri 28 bin lira ücret alıyor"
İŞÇİLER, "BİZİM O PARAYI ALABİLMEMİZ İÇİN HER GÜN EVLENMEMİZ HER GÜN DOĞUM YAPMAMIZ LAZIM" DEDİLER
İŞÇİLER, "4 BİN 500 LİRA İLE GEÇİNİLİR Mİ? YILDA 700 LİRA İLE ISINILIR MI"

Kapitalistler sürekli işçi ücretlerinin çok yüksek oluşundan yakınıyorlar. Onlardan sık sık şöyle sözler işitiyoruz: "Bir çöpçü genel müdürden daha fazla aylık alıyor", "İşçiler memurlardan çok ücret alıyor", "İşçilerin yüksek ücret talebi ekonomik buhrana neden oluyor." Böylesi şikâyetlere tüm işçiler yakından tanıktır. Yönetici sınıflar, kapitalistler sadece işçi ücretlerinin çok yüksek olduğunu söylemekle kalmıyorlar. İşçinin aldıkları parayı haketmediğini, tembel, aylak insanlar olduğunu söylüyorlar. Ankara belediye işçilerinin ücretlerinin ödenmesi için greve gitmeleri üzerine Demirel, bakın ne demişti; " dolaş, dolaş, al maaş; bu bolluk nerde görülmüştür". Bu sözlere inanılacak olursa işçiler başkalarının sırtından geçinen tembel, aylak insanlardır.

Elbette bu sözler alçakça yalanlardır. İşçilerin ücretlerinin yüksek olması bir tarafa; bugünkü ücretlerle geçinmek bile bir mucizedir. Bir çok işkolunda 10 - 15 yıllık işçinin aldığı ücret brüt 6000 lira. Asgari ücret net 4000 liradır. Bu parayla açlık çekilmez de ne olur!

Kapitalistler bunu bal gibi biliyorlar. 79 yılında bizzat kendilerinin açıkladıkları rakamlara göre; kârları içinde ücretler % 5'lik bir yer tutuyordu. Ve kârları da % 100'ü aştı.

Ekonomik buhranın, enflasyonun nedeni de sömürücü kapitalistlerin azgın kâr hırsı, emperyalistler ile işbirliği yaparak onların soygunlarını artırmalarından başka birşey değildir.

Peki bütün bunlar açıkken ve onlar da bunu pekala biliyorken bu yalanları neden ortaya atarlar?

Belki diyeceksiniz ki bunlar kapitalistlerin her zamanki bildiğimiz yalanlarıdır, onların işçileri düşündüğü nerde görülmüştür. Evet doğrudur, ama mesele bununla kalmıyor. Burjuvazi sadece işçilerin ekonomik haklarına saldırmakla yetinmiyor. Asıl önemlisi ve onun asıl çabası işçilerle diğer emekçileri bölmek; emekçileri işçilere düşman etmektir. Çünkü, eğer diğer emekçi kesimle işçilerin arasını açar, bölebilirse ve hatta, küçük ve orta kesimde işçilere düşmanlık yaratabilirse sinsi planlarını uygulayabilir. Yönetici sınıfların bu propaganda ile güttüğü amaç, onun sinsi planı, özgürlüğün ve sosyalizmin kararlı savunucusu işçi sınıfını ezmektir. Fakat ancak bu yalanlara diğer emekçiler inandırılabilir, onları aldatabilirse kendine yönelen her kattan hoşnutsuzluğun hedefini şaşırtarak mücadeleyi; emekçilerin ortak protesto ve mücadelesini bozguna uğratabilir, sonra da işçileri kolaylıkla ezebilir.

Bugün memurlar, öğretmenler, küçük mülk sahipleri emekçi köylülük durumlarından memnun değiller. Memurlar, öğretmenler baskı ve kıyıma uğruyor, sürgün ediliyor, açlığa itiliyor. İşte burjuvazi onlara; bakın siz pahalılık altında ezilerek zar zor geçinirken, şu aylak, tembel işçiler ne kadar yüksek ücretler alıyorlar diyor. İkiyüzlüce buna üzülüyormuş pozu takınıyor. Onları baştan çıkarmaya, aldatmaya uğraşıyor. Emekçilere durumlarının kötülüğüne işçilerin neden olduğu yalanını söylüyor.

Bu sinsi yalan şimdiden az çok etkisini duyurmaya başlamıştır. Ve eğer istediği amaca ulaşırsa o zaman büyük kapitalist sınıf, asıl düşmanın, işçi sınıfının başına bütün hışmıyla inecektir.

Peki durumun böyle olmasında işçilere diğer kesimler arasında kuşku, tereddüt kısmen düşmanlık doğmasında işçilerin hiç bir sorumluluğu yokmudur? Vardır arkadaşlar, vardır.

İşçi arkadaş; sadece mesleki meselelerle ilgilenirsen, ben ücretinin artmasına bakarım, gerisine, karışmam, dersen, politik sorunlara yüz çevirirsen, o zaman burjuvazi amacına ulaşacaktır. Burjuvazi zorla dize getiremediği işçiyi, zehir saçan politikası ile işçileri toplumdan tecrit ederek, emekçi kesimleri işçilere düşman ederek dize getirebilecektir.

İşçiler, eğer siz, tüm çalışanların sendika hakkına kararlılıkla sahip çıkmıyorsanız veya tüm emekçilere yönelen işkencelere, zorbalığa, haklarin çiğnenmesine sessiz kalıyorsanız, ülkenin emperyalistler tarafından askeri, siyasi, ekonomik olarak kıskaca alınmasına, ulusal onurumuzun çiğnenmesine sessiz kalıyorsanız, burjuvazi planını pekalâ uygulayacaktır.

O zaman da bu sonuca şaşmak, ah, vah etmek hiç bir sonuç getirmeyecektir. Bu bütün bir topluma, emekçilere pek pahalıya malolacaktır.

İşçiler amaçlarının sadece kendi sorunlarıyla ilgilenmek olmadığını göstermelidirler.

Emekçiler de işçi sınıfının özgürlüğün en kararlı savunucusu olduğunu, ancak işçi sınıfını destekleyerek durumlarını düzeltebileceklerini pratikte görebilmeli, inanmalıdırlar. Burjuvazinin yalan ve aldatmacalarına kanmaması, tüm emekçilerin öfkesini büyük burjuvazi ve toprak sahiplerinin iktidarına yöneltmesi ancak işçi sınıfı emekçilerin desteğini alabilirse, mümkün olur.

Burjuva sendikalar bu alçakça propaganda karşısında ne yapıyorlar? En fazlası, işçilerin ücretlerinin yüksek olmadığını yarım ağızla söylemekle yetiniyorlar. Fakat onlar işçilere sadece ücretleriyle ilgilenmelerini söyleyerek, devrimci politikaya ilgisizliği, özgürlük ve sosyalizm davasına kayıtsızlığı aşılayarak burjuvazinin planlarını uygulamasını kolaylaştırıyorlar. Yönetici sınıfların böyle yaparak asıl amacının devrimi ezmek, işçi sınıfını emekçi halktan koparmak olduğunu gizliyorlar. Çünkü devrimin, işçi ve emekçilerin başarısı onların da aleyhinedir. Burjuva sendikaların ekonomik hakları kapitalistlere satmasını eleştirmekle yetinilirse işçiler sendika patronlarının tuzağına düşmüş olacaklardır. Bu tuzağı yönetici sınıflar hazırlıyor; sendika patronları da devrimci vb. gibi kılıflarla işçileri uyuşturarak, tuzağın tehlikesinin olmadığını söyleyerek işçilerin ayağını kaydırıyor.

— İşçiler, kapitalistlerin saldırısını alt etmek istiyorsanız ve daha önemlisi sosyalizmin başarısı için gerekli olan özgürlük davasının yenilmesini istemiyorsanız bu planı bozmalısınız.

Hem işçi sınıfının hem emekçilerin büyük burjuvazinin elinde oyuncak olmasını, açlık ve zulüm düzeninin uzamasını istemiyorsanız bu planı bozmalısınız.

Aksi halde, burjuvazi bu ikiyüzlü alçak propagandasıyla gerçekleri tersyüz edebilirse küçük mülk sahibi emekçileri aldatır, yanına çekebilirse bundan en başta işçi sınıfı zarar görecektir.

MİLYONLARCA İŞSİZ ORDUSUNA YENİ BİNLER KATILIYOR

İSTANBUL

Mensucat Santral'dan 1200 işçi tazminat verilmeden sokağa atıldı

Mensucat Santral işçileri 1 ayı aşkın bir süre direndiler. İşçiler ücretlerini artırmak, patronun keyfiliklerine son vermek için direnişe geçmişlerdi. 13 Mart günü sabahın erken saatlerinde, çok sayıda asker ve polis (500 - 600) fabrikayı kuşattı. İşçilere saldırarak teslim olmalarını istediler. İşçiler biraz direndiyse de örgütsüz olduklarından, tutulan kapı bırakıldı asker ve polisler içeri girdiler. Bütün işçileri sıraya dizerek didik didik aradılar. Sonrada fabrikada bulunan 1200 işçiyi arabalara doldurarak kışlaya götürdüler. İşçilerin isimlerini okuyarak, ilerici, devrimci 120 işçiyi ayırdılar ve 12 gün göz altında tuttular.

Bunun ardından işveren işçilerin çıkış listesini hemen hazırladı ve 1200 işçi hiçbir tazminat verilmeden işten atıldı. Teksif'in satılmış sendika patronları da işverenin yardımına koştular. Bunu şöyle itiraf ettiler: "İşveren bize 400 kişinin çıkarıldığını söyledi". Ve böylece ihanetlerini birkez daha sergilediler.

İşveren sokağa atılan işçilerin başka işe girmelerini önlemek için de diğer kapitalistlere işten atılan işçilerin listesini göndermiştir.

Mensucat Santral'da işverenin işten attığı işçiler arasında 17 yıllık olan işçilerde vardır. Bir daha iş bulamıyacak kadar yaşlı kadınlar tazminatları gaspedilmek için sokağa atılmıştır.

Ayrıca evlerine çıkış belgeleri gönderilmeyen bazı işçiler de fabrikaya sokulmamaktadır.

ADANA

Çukobirlik'te 800 işçi işten atıldı

Uzun zamandan beri işten atma planları yapan işveren geçtiğimiz günlerde 800 Çukobirlik işçisini sokağa attı. Ve Çukobirlik Yönetim Kurulu Başkanı işten atmaların devam edeceğini söyledi. Çukobirlik'te 3000 kişilik istihdam fazlası olduğu ve bunların da atılacağını" tekrarladı.

İşbaşındaki hükümetler geçmişten beri KİT işçileri üzerinde ağır baskılar uygulamaktadır. Geçen toplusözleşme döneminde de 700 bin kamu işçisi gülünç bir ücretle çalıştırıldı. Arkasından yüzlerce işçi sokağa atıldı.

Çukobirlik'ten atılan işçiler genellikle ilerici, devrimci işçilerdir. Zaten faşist müdür de bunu şöyle açıklıyor: "Bu atılanlar daha önce politik amaçla doldurulmuş, ihtiyaç fazlasıdır" diyor. İşveren devrimci işçileri işten atma yolu izlerken, diğer yandan çalışmakta olan işçilere de ağır baskılar uyguluyor. Hasta olanların tedavileri yapılmıyor, hastaneye gönderilmiyorlar.

TOPLUSÖZLEŞME HAKKI GASPEDİLEMEZ!

Ücretler dondurulamaz!

Yönetici sınıflar işçi ücretlerini dondurmak amacıyla bir süredir kolları sıvadı. Hükümetin hazırladığı eşel - mobil tasarısının yanı sıra "Toplu sözleşme Koordinasyon Kurulu" şimdiden çalışmalarına başladı. Kurulun hedefi ücretlerin dondurulması, toplusözleşme ve grev haklarının gaspe dilmesi olan Toplumsal Anlaşma'nın bir benzerini imzalamak. Kurulduğunda sadece kamu kesimindeki işçileri kapsayacağı söylenen Kurul şimdi yerel yönetimleri (belediyeler) ve özel sektörü de kapsayacak biçimde genişletilmesi için çalışılıyor. Son günlerde hükümet belediyelere birer genelge göndererek 200 bin belediye işçisinin toplusözleşme görüşmelerini askıya almış ve görüşmelerin hangi doğrultuda olduğu hakkında sözkonusu komisyona bilgi verilmesini istemiştir.

IMF heyetinin bu defaki kalabalık "ziyareti" ise özellikle bu konuyla ilgilidir. Emperyalistlerin mali sözcüleri bu kez de üç yıllık bir ekonomi planıyla geldiler ve önümüzdeki üç yıl boyunca ücretlerin dondurulmasını, toplu sözleşme ve grev hakkının askıya alınmasını istiyorlar.

Kapitalist patronlar IMF'nin emirlerinden sonra bu konudaki propagandaya iyice hız verdiler. Türkiye İşverenleri Sendikası Konfederasyonunun (TİSK) son yaptığı toplantıda TİSK Başkanı H.Narin diğer işçi düşmanlıklarının yanı sıra "ücret alanındaki başıboş gidişe son vermenin zamanı gelmiştir ve geçmek üzeredir" diyerek tüm kodamanlar adına ücretlerin dondurulması talebini dile getirdi.

Bu arada sendika patronları da boş durmuyor, kapitalistlere hizmette ellerinden geleni yapıyorlar. Türk - İş patronları geçen dönem Toplumsal Anlaşma'da olduğu gibi yönetici sınıflarla birlikte ücretleri dondurma hazırlıklarına başladılar. Hükümetin bünyesinde kurulan komisyon tamamen Türk - İş yöneticileriyle birlikte çalışıyor. Diğer yandan onlar işçi düşmanı Turgut Özal'la görüşüyor, işçilere karşı ortak komplolar kuruyorlar. İşçilerin muhalefetinin yükselmesi karşısında onların peşpeşe toplantılar yapmaları ve sözde hükümete çatar pozlara girmeleri işçileri kandıramaz. Biliyoruz ki, geçen "Toplumsal Anlaşma" döneminde de Türk - İş'e bağlı sendikaların pek çoğu "imzalamayacağız" vb. türünden gevezelikler ettikten sonra 'Toplumsal Anlaşma'ya yüz süzce imzalarını basmışlardı. Bugün de aynı şeyin hazırlığı içindediler.

DİSK patronlarının da geçmişte Narinlerle, Sabancılarla hükümet yetkilileriyle anlaşıp işçilerin "fedakârlık" yapmalarını kararlaştırdıklarını biliyoruz. İşçilerin zamlara ses çıkarmamaları, ücretlerini artırmamaları için elinden geleceğini yapacağına kodamanlara söz veren, Baştürk'ten başkası değildi. Şimdi de hükümetin ücretleri dondurma teşebbüsü karşısında onlardan farklı birşey beklenmemelidir. Olsa olsa işçilerin nefretini daha fazla toplamamak için bir iki kem küm etmekle yetinirler.

Herşey işçilerin yönetici sınıfların oyunlarını bozmasına, haklarını sessizce çiğnetip çiğnetmeyeceğine bağlıdır. Eğer işçiler yönetici sınıfların planları karşısında uyanık olurlarsa, kaderlerini sendika patronlarının eline terketmezlerse, ancak o zaman sömürücüler geri adım atmak zorunda kalırlar.

Bunun için;

Yönetici sınıfların planlarını bozalım!

Kaderimizi sendika patronlarının eline terketmeyelim!

DSM saflarında birleşelim!

Ücretler dondurulamaz!

IMF REÇETESİNİN BAŞ İLACI: ÜCRETLER DONDURULSUN

Mart ayı sonunda Paris'te, Türkiye'ye verilecek kredi ve ertelenecek borç miktarını belirlemek üzere yapılan OECD toplantısı bilindiği gibi 15 Nisan'a ertelendi. Demirel hükümetinin 25 Ocak'ta aldığı "tedbir"ler, zamlar ve devalüasyon yeterli görülmemişti. ABD ve Batılı emperyalistler hükümete talimatlarını yağdırdılar: İşçi ve emekçilerin boğazını daha fazla sıkın!

9 Nisan'da Türkiye'ye gelen IMF heyetinin, sözümona ekonomik buhrandan kurtarmak için hükümete yazdığı reçetenin baş ilacı ücretlerin dondurulmasıdır. IMF ile hükümet arasında görüşülen "Stand - by" diye adlandırılan köleleştirici anlaşma, sömürüyü artırmak, ekonomik buhranın yüklerini işçilerin ve çalışanların sırtına yıkmak için 3 yıl boyunca ekonominin tamamen IMF tarafından düzenlenmesini öngörüyor. Ve IMF, ücretlerin dondurulmasını, KİT'lerde çalışan çok sayıda işçilerin atılmasını şart koşmaktadır.

Emperyalistler ve yerli parababaları son birkaç aydır ücretlerin dondurulması yönünde yoğun bir faaliyet içerisindedirler. IMF bir süre önce hükümete verdiği raporda ücretlerin dondurulmasını emretmişti (söz konusu rapor burjuva basında tanı metniyle açıklandı). Geçen sayımızda yazdığımız gibi hükümet de ücretleri dondurmanın yolu olan "eşel-mobil" sistemini uygulamaya koymak için çalışmalarını sürdürmektedir. İşte IMF'nin son gelişi de ücretlerin dondurulmasının artık "elzem" olduğunu, aksi takdirde kredi musluklarını açmayacaklarını, işçilerin boğazına bu ilmiğin de derhal geçirilmesini bildirmek içindir.

Yıllardır "ekonominin kurtarıcısı" gibi gösterilmeye çalışılan IMF'nin ipliği çoktan pazara çıkmıştır. İşçiler bizzat yaşayarak öğreniyorlar ki, her IMF heyetinin ülkeye gelişinin, ya da yönetici sınıfların temsilcilerinin IMF ile her görüşmesinin ardından işçilere, köylülere tüm çalışanlara yeni saldırılar gündeme konuyor: Yeni bir devalüasyon, tekrardan zam, ücretleri düşük tutmak için faaliyetler, işten atılmalar...

IMF'nin bütün rolü kıskacına aldığı ülkelerin ekonomisini tamamen emperyalist tekelci burjuvazinin denetimine sokmak, emperyalist yağma ve sömürüyü artırmaktır. IMF'nin köleleştirici boyunduruğunu taşıyan ülkelerin ekonomisi gün geçtikçe daha da batağa batmakta, işsizlik, açlık, sefalet bu ülkelerin çalışan halkının bir parçası haline gelmektedir. Ülke ekonomileri o derece çökmüştür ki, IMF'nin onayıyla emperyalistlerden alınan kredilerin faizleri anaparayı aşmaktadır. Tabii o zaman işçilerin, köylülerin sırtına daha fazla binilmekte, boğazları daha fazla sıkılmaktadır. Oysa bu ekonomik enkaz içerisinde yerli kapitalistler, toprak ağaları tam bir vurgun vuruyorlar. IMF ile ortaklaşa karara vararak fiyatları yükseltip, ücretleri, taban fiyatlarını düşük tutarak kârlarına kâr katıyorlar. - İşçiler, emekçiler sefalet yıllarını yaşarken, kapitalistlerin altın yıllarını yaşaması bunu göstermiyor mu?

Kapitalistlerin kârları artıyor ya gerisi umurlarında mı!

YENİ ZAMLAR YAPILDI, DİĞERLERİ SIRADA

Nisan ayı başında yapılan yeni bir devalüasyonla birlikte birçok mala tekrardan zam yapıldı. Türk lirasının değeri ABD doları karşısında yüzde 5,2 oranında düşürüldü. Bunu ilaca yüzde yüze varan, akaryakıta yüzde 15 - 30, un, makarna, patates ve benzeri besin maddelerine yapılan zamlar izledi. Yüzde 20 - 100 arasında kömüre; demir, çimento ve elektriğe zamlar ise kapıda. Mevcut hayat pahalılığı ve yoksulluk yetmiyormuş gibi yeni yapılan zamlarla işçilerin ve çalışanların varlıklarını sürdürebilmeleri gün geçtikçe daha ağır bir yük haline gelmektedir.

Söz konusu devalüasyon ve zamlar Paris'te Mart sonunda yapılan OECD toplantısının 15 Nisan'a ertelenmesinin ardından olmuştur. Yönetici sınıflar bu toplantıdan kendilerine döviz bekliyorlardı, çıkmadı. Nedeni, yapılan zamlar ve devalüasyonlarla anlaşılmaktadır. Emperyalistler işçilerin, tüm çalışanların sırtına alabildiğince daha fazla binilmesini istiyorlar. Ve bu yapılanlar istenilenlerin bir kısmı ve ön adımı. 9 Nisan'da Türkiye'ye gelen IMF heyeti diğer şeylerin yanı sıra, "hatırı sayılır" yeni bir devalüasyon veya her hafta yapılacak sürekli bir devalüasyon sisteminin kabul edilmesini dayatıyorlar. Tabii alınacak yeni "önlem"lerle işçiler elinde avucunda olanı da yitirecek ve sefalet çukurunun iyice diplerine tekmelenecekler.

Hizmet aşkıyla dolu sendika patronu

DENİZCİER IMF İLE 'İŞÇİ SORUNLARINI' GÖRÜŞTÜ!

- 15 gün önce, Türk-İş Başkanı Denizcier'i ziyaret eden İMF'nin Ankara'daki temsilcisi "eşel mobil" ile ilgili görüşünü aldı.
- Türk-İş, toplu sözleşme esprisinin ortadan kalkması, enflasyonun, zaman geçmeksizin ücretlere yansıtılması şartıyla eşel mobile karşı değil

Türk - İş Başkanı Denizcier'in IMF temsilcileri ile işi ne diye düşünmeyin. 15 gün sonra basında açıklandığına göre Türk - İş Başkanı Denizcier, Ankara'daki IMF temsilcisi ve bir ABD'li uzman ile "işçi sorunlarını" görüşmüş. Bundan daha önemli ne iş olabilir.

IMF, "işçi ücretlerini 5 yıl dondurun" diye yönetici sınıflara buyruklar veriyor, işçi sorunları ile ilgileniyor." Elbetteki Denizcier ile bu konuda görüşecek, işçilerin ücretlerini, haklarını gaspetme konusunda tecrübeli sendika patronunun fikirlerini alacak. Nitekim IMF böyle yaptı; Denizcier'e "eşel-mobil sistemi" hakkında ne düşündüklerini sordu. Türk - İş patronu da itirazları olmadığını yalnız bazı kuşkularının olduğunu söyledi. İşçilerin "eşel-mobil sistemi" ile ücretlerin dondurulması, toplusözleşme hakkının gaspedilmesi karşısında sessiz kalmayacaklarından duyduğu endişeyi anlattı.

IMF yetkilisinin Denizcier'in endişelerini nasıl giderdiklerini öğrenemedik. Buna bir çare bulamamış olsalar da Denizcier IMF buyruğunu canı gönülden uygulamak üzere vazifesinin başına döndü.

Ne denir, it itin kuyruğunda gider.

HAYDİ 1 MAYIS'A!

Bugün köle, yarın efendi, bugün ezilen ve horlanan ama yarın özgür, yöneten, iktidar olacak olan işçiler, emekçiler: 1 Mayıs, büyük bayramımız geldi. İşçi, emekçi arkadaş; baskı ve sömürünün sonu ve senin kurtuluşunun müjdecisi 1 Mayıs geldi, ayağa kalk! Ayağa kalk ki, burjuva beyler bir kere daha titresin.

Tarih, kapitalizmin alnına ölüm damgasını çoktan vurdu. Ve o günden bu yana yeni dünyanın habercisi işçi sınıfının savaş sloganları bütün ülkelerde yankılandı: "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"

Türkiye işçi sınıfı: haydi, sen de 1 Mayısın bu savaş parolasını bu yıl da bütün gücünle haykır!

Burjuvazi tarihin yazdığı ölüm fermanını, gelecek sonunu geciktirmek için kudurmuşça saldırıyor, Türkiye'yi boydan boya ateşe verdi. Yönetici sınıflar bugüne kadar açlık, mutsuzluktan acıdan başka birşey tattırmadılar. Ecevitler, Demireller, sıkıyönetim generalleri sana ne verdi; açlık ve sefaleti, "vur emri", ölüm fermanlarını, faşizmi işkenceyi, zindanı. İnsanlık onuru ayaklar altına alındı.

Burjuvazi üsleri, silahları, yatırımları, kredileriyle, askeri anlaşmaları, IMF buyruğuyla ülkeyi emperyalistlere açtı; Amerika, Rusya, Almanya...bütün emperyalistlerle kader birliği yapıp sömürüyü katmerleştirdi. Ulusal onurumuz ayaklar altına alındı.

Ama herşeye karşın kan dökücülükte ün yapmak isteyen bu zalim iktidar sahipleri rahat değil. Tariş'te, Tekel'de, Adana'da, Kazlıçeşme'de işçi sınıfının eylemleriyle 24 Aralık'ta öğrenciler, öğretmenlerin protestosuyla kuşatılıyor.

Yönetici sınıflar 1 Mayısın kutlanmasını yasaklamaya, engellemeye çalışıyor. Onların 1 Mayıs'tan korku ve ulumalarını işitiyoruz. İstedikleri kadar ulusunlar. 1 Mayısa yasak koymaya kimin gücü yetmiştir.

Kemalist iktidardan bu yana burjuvazi 1 Mayısa zincir vurmaya çalıştı ama başaramadı. İşçi sınıfı, emekçiler 1 Mayısı birçok kez kutladılar.

Bir katresi binbir acıyla tadılsa bile özgürlük ve sosyalizm, uğrunda savaşmaya değer.

İşçiler, Haydi 1 Mayısa!

1 Mayıs günü fabrikalarda, atölyelerde işi bırak! Komünistler ve devrimci işçilerin önderliğinde yasal ve yasadışı gösterilere ve toplantılara katıl! Sıkıyönetimin ve hükümetin 1 Mayıs yasağını tanıma! Kutlamaları engellemeye çalışan sendika patronlarını dinleme!

1 Mayıs günü savaş parolalarımız her tarafta yankılansın!

Haydi 1 Mayıs'a!

1 MAYIS ŞEHİTLERİNİN ANISINA

Katledilmelerinin üçüncü yılında otuzdört 1 Mayıs şehidini saygı ile anıyoruz. 77 1 Mayısında 34 işçi, öğrenci, öğretmen faşist diktatörlük tarafından haince, pusuya düşürülerek öldürülmüşlerdi. Bu kanlı katliam her 1 Mayıs'ta nefretle lanetleniyor. 1 Mayıs şehitlerimizin anısı özgürlük ve sosyalizm kavgasının, 1 Mayısın bir sembolü olarak yaşıyor.

1 Mayıs'ta kanlı bir tertip sonucu onlarca insanın kanına kıyan eller bugün de baskı ve aşağılanmaya hayır diyen, onurlu ve mutlu yaşamak isteyen herkese aynı kinle saldırıyor, ölüm saçıyor. Faşist çeteler, ordu ve polis tarafından insanlar acımasızca öldürülüyor. Üç yıl önce 1 Mayısı kana bulayanlar bugün de ülkeyi cehenneme çeviren yönetici sınıflardır.

Dün 34 kardeşimiz pusuya düşürülerek arkadan kurşunlandı. Ama işçi ve emekçilerin gözünü bağlayan, savunmasız bırakan DİSK patronları, İGD'li sosyal-faşistlerdi. Onlar işçilere düşmanlarının devrimciler olduğunu söyleyerek aldattılar. Düşmanı gizlediler. Bu yüzden 1 Mayıs şehitlerinin katledilmesinde onların da suçu, sorumluluğu vardır. Sahtekârca Yaşasın 1 Mayıs demeleri bu kara lekeden onları kurtaramaz.

1 Mayıs şehitlerinin alçakça katledilmesini kim unutturabilir? Yönetici sınıflar unutmasınlar, 1 Mayıs şehitlerimizin anısı sömürü ve zulmün kalesini yıkma bilinç ve kararlılığımızın bir bayrağı olmuştur.

ENTERNASYONAL MARŞI

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Kavgamız ölüm kavgası
Mazi ta kökünden silinsin
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey biziz.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
İsyan ateşini körükle
Zulme rüzgârlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Hem fabrikalar, hem de toprak
Herşey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Herşey emeğin olmalı
Cellatların döktüğü kan
Bir gün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

TÜRKİYE'Yİ ZİNDANA ÇEVİREMEYECEKSİNİZ O, ÖZGÜRLÜĞÜN BEŞİĞİ OLACAK

Yönetici sınıflar gösterdikleri zulüm, halka çektirdikleri acılarla, tarihin tanıdığı en zalim, kandökücü diktatörlüğünden biri sıfatına hak kazandı. O vahşiliği ve kandökücülüğü ile övünüyor. Sanki ne ölçüde halkı ezebileceğini, insanları öldüreceğini ispat etmek istercesine elini çabuk tutuyor Cellatlar, faşist çeteler, ordu ve polis tarafından işçi, öğrenci, emekçi, aydın kurşunlanıyor, öldürülüyor. İşkence makinaları vahşetin önünde özgürlüğü, devrimi teslim almak, diz çöktürmek için en akılalmaz ve insanlık dışı eziyetleri uyguluyor. Mahallelerde durmadan arama yapılıyor, emekçiler topluca gözaltına alınıyorlar.

Diktatörlük kana susadı ve yaptıklarıyla yetinmeyerek, şimdi de ölüm listeleri hazırlayıp vur emri çıkardı; İçişleri Bakanı arkadan yeni bir ölüm listesi hazırlandığı haberini verdi.

Bütün bu zulüm, işçilerin, emekçilerin açlık ve sefalet içinde olduğu, bilimin, ilerlemenin ayaklar altına alındığı, ülkenin ulusal çıkarlarının çiğnendiği, emperyalistlere boydan boya kapıların açıldığı gerçeğini bir nebze olsun değiştirmiş midir? Hangi zulüm alçalmayı horlanmayı, sömürülmeyi işçi ve emekçilere kabul ettirebilir?

Türkiye'de özgürlük ve sosyalizm bazı çok yüksek kayalıklarda açmış yabani bir güzel çiçek değildir. Özgürlük ve sosyalizm Türkiye'nin gerçek koşullarında eteye kemiğe bürünmüş olarak vardır. Onu Türkiye toprağı büyütüyor ve yeşertiyor.

Yönetici sınıflar işsizlik, cehalet, açlıktan başka birşey vermiyor, veremez. İşte bunun için haklar budansa da, zindanlar tıklım tıklım dolsa da sancılı ve çetin bir ilerlemeyle toplum gene yoluna devam ediyor. Komünistler, devrimciler işkencecilere, yarın özgürlük ve sosyalizm gerçekleştiğinde sömürücülerin işçilerin, emekçilerin iktidarları önünde diz çöktürüleceklerini haykırıyor.

Bu lanetli rejim yıkılacaktır. Bunun için işçi sınıfı bilinci, kararlılığı ve dövüşkenliği ile tüm ezilenler içerdeki bu utanç verici baskılara, zulme, işkenceye en önde savaşmalı özgürlük için en kararlı mücadeleyi o yürütmelidir.

SENDİKAL HAKLARA SALDIRININ ARDI ARKASI KESİLMİYOR

Çeşitli kapitalistlerden sendikal haklara yönelik saldırılar duymaktayız. Hep bir ağızdan "sendikaların denetlenmesi", "sendika enflasyonuna son verilmesi" şeklinde isteklerini sıralıyorlar. Türkiye'deki sendikalardan en fazla şikâyet eden TİSK, bu büyük kapitalistlerin örgütü, sendikal haklara aralıksız bir kötüleme kampanyası açtı.

TİSK yöneticileri günlerdir çırpınıyorlar. Hergün burjuva basına verdiği demeçlerde şunu söylüyorlar : "Sendikalar denetlenmeli", "Az sendika, tek sözleşme istiyoruz

Kapitalistlerin istedikleri şey çok açık : İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesini, sendikal haklarını ortadan kaldırmak. Kapitalistlerin tamamen denetiminde, göstermelik hale dönüştürülmüş, "Sendika" gönüllerinde yatan budur. Öyle bir sendika ki toplusözleşme yapma, işçiler lehine hiçbir hak talep etme yetkisi olmasın, yani sendikadan başka herşeye benzeyen bir sendika.

Yönetici sınıflar bu doğrultuda zaten bir dizi adım atmış durumdalar. Hükümet, fiilen uygulanan referandumu bir tarafa attığı gibi, "irade beyanı" uygulamasını kaldırdı, en geri yetki belirleme yöntemine geri döndü. Daha sonra "dayanışma aidatı" ile ilgili uygulamaya son verildi. Bütün bunlar sendikal haklara indirilen birer darbe, sendikal faaliyetin daha fazla zorlaştırılmasıdır. TİSK böğürerek öne sürdüğü "Az sendika, tek sözleşme" isteği de, işte yönetici sınıfların bu adımlarının bir devamıdır.

Hükümetin kurduğu toplusözleşme koordinasyon komitesi de TİSK'in istediği sendikaların toplusözleşme yapma yetkisini ortadan kaldırma doğrultusunda bir uygulamadan başka birşey değildir.

Kapitalistlerin elbette ki avuçlarının içi gibi bildikleri sendika patronları ile alıp veremediği birşey yok. Ama şendika patronlarıyla iş bitmiyor. Sendikal hakların işçi düşmanı burjuva sendikalara karşı işçi sınıfı tarafından kullanılması kapitalistlerin işini bozuyor.

TİSK'in sendikal haklara yönelttiği bu aralıksız saldırının bugünlerde artması hiç de sebepsiz değildir. Çünkü korkunç pahalılık ve işsizliğe, açlığa işçileri boyun eğdirmek için en emin yol, sendika silahını işçilerin elinden almaktır. TİSK bunun için "ülke çapında bir ücret politikası uygulamak zorundayız", "bu başıboş duruma dur demenin zamanı gelmiş ve çoktan geçiyor" demektedir.

İşçi ücretleri öyle başıboş şekilde, öyle çok artmış. TİSK'in bu söylediğine kendisini de inandırmak için, patronları 5400 lira brüt asgari ücretle fabrikalarda çalıştırmak ne iyi olurdu. O zaman başıboşluğun ne demek olduğunu anlarlardı.

Sendikal haklara bu sistemli saldırıların artmasının diğer bir nedeni de sendika patronlarının cesaret verici tutumlarıdır. Onlar kapitalistlerin buyruklarıyla hareket ederek onları fütursuzlaştırıyorlar.

TİSK'in istediği şeyler gerçekleşemeyecektir. Ancak her işçi bu sinsi ve açık yürütülen propagandaya uyanık olmalı, kapitalistlerin amaçlarını etkisiz hale getirmelidir.

Memurlar üzerindeki baskılara, sürgün ve kıyıma son!

Faşist AP hükümeti memurlara saldırısına bir yenisini daha ekledi. Ulaştırma bakanının İstanbul şehirlerarası ve milletlerarası santrallarında çalışan emekçilere yönelttiği iftiranın ardından 300'e yakın emekçi çeşitli yerlere sürüldü. Tophane paket postada 30 civarında emekçi açığa alındı. Tüm işyerleri için sürgün listeleri hazırlandı. PTT emekçilerinin, kitlevi örgütü TÜM-PTT-DER kapatıldı. İşyerlerini faşistleştirme girişimleri ise sürdürülmektedir.

Tüm bunlarla PTT işyerleri gericiliğin tam kontroluna alınmaya çalışılıyor. Ancak kıyımlar, sürgünler, örgütlenme hakkına yönelen saldırılar emekçilerin düzene karşı öfkesini artırmaktan başka bir sonuç veremez. PTT emekçileri burjuvazinin oyunlarını bozacaktır.

Maliye, PTT, İETT, Belediye gibi kuruluşlara gönderilen tamimlerle, buralarda çalışan emekçilerden 3'er fotoğraf ve ev adresleri istenmiştir. Bazı okullarda ise tüm öğrencilerin tek tek fotoğrafları "bakanlıktan geldiği" söylenen adamlarca çekilmiştir.

Daha önce ise bu kuruluşların amirlerine gönderilen gizli yazılarla işyerinde ya da dışında "anarşiye" katılanların ev adresleri, hangi siyasetten oldukları vb. nin sıkıyönetime bildirilmesi istenmişti. Tabii ki faşist amirler de verilen emirlere itaat ettiler. Boş durmadılar. İlericiler, devrimciler sıkıyönetime bildirildi. Belediye, Tophane PTT ve birçok yerde emekçiler işkence tezgâhlarına yatırıldılar, evler basıldı. Sürgünler iyice artırıldı.

Faşist diktatörlük böylece memurlar arasında huzursuzluk yaratmaya, muhbirliği kurumlaştırarak, emekçileri birbirlerinden kuşku duyar hale getirmeye ve birleşmelerini engellemeye çalışıyor. Panik havası içinde emekçiler sindirilmeye, dayanışma ruhu köreltilmeye çalışılıyor.

Aynı zamanda burjuvazinin artan saldırıları emekçi memurlardan duyduğu korkunun da bir itirafıdır. Çünkü emekçi memurlar uzun bir süredir özgürlük yolunu tutmuşlar, dayanışmalarını güçlendirerek, birleşik devrimci mücadele yolunda önemli adımlar atmışlardır.

Emekçiler mücadele mevzilerini terketmeyecek, baskı ve şantajı daha da kenetlenerek cevaplayacaklardır.

DSM yayınlarından yeni bir broşür çıktı :

NEDEN DSM?

İşçi arkadaş :

DSM yayınları sizler için "Neden DSM?" adlı yeni bir broşür yayınladı. Bu broşürde sınıf sendikasının, işçilerin gerçek sendikasının nasıl olması gerektiği anlatılıyor. Burjuva sendikaların DİSK ve Türk - İş'in içyüzü, işçi düşmanı nitelikleri tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriliyor. Bunların yanı sıra broşürde sınıf sendikasına kavuşmak için ne yapmalı sorusunun cevabını da bulacaksın.

İşçi arkadaş,

"Neden DSM?" broşüründe herkesi, bütün işçileri, meşgul eden, en çok tartışılan bu sorunlar hakkında açıklamalar bulacaksın. "Neden DSM ?" broşürünü vakit geçirmeden al ve oku. Arkadaşlarına, fabrikandaki işçilere de okut ve birlikte yazılanlar hakkında tartış. Broşürün topluca okunması özellikle yararlıdır.

Sonra bize, gazetene bu broşür hakkında düşünce ve tartışmaları iletmelisin.

"Neden DSM ?" her işçi için bir klavuzdur.

DSM'den haberler...

Kazlıçeşme deri işçilerinin toplusözleşme pazarlığı sürüyor

Tanaltar deri fabrikasında işveren üretimin düştüğünü bahane ederek temsilciyi çağırıp işçilerden üretimi artırmalarını istedi. İsteği reddedilince temsilciye sataştı. Bunun üzerine tüm Kazlı işçileri kenetlendiler. Temsilcinin dövülmesi ve toplusözleşme görüşmelerinin uzatılmasını protesto amacıyla direnişe başladılar.

Deri işverenleri sendikası ile Deri - İş patronları arasında 3000'e yakın deri işçisinin pazarlığı sürüyor.

Ama deri işçileri ekonomik taleplerini ne işverenlerin "iyi niyetine" ne de sendika patronlarının ellerine bırakmak niyetindeler. Toplusözleşmeye büyük ilgi göstererek sürekli sendika patronlarının tepelerine binmektedirler.

İşçiler sık sık toplantılar yapıyor. Her toplantıya en az 400 işçi katılmaktadır. Bütün bunlar deri işçilerinin mücadele kararlılığını, birlik ve dayanışmasının giderek geliştiğini gösteriyor.

Deri işçileri daha önce yaptığı direniş ile kardeşlerine örnek olan sınıf dayanışması ile bunu ispatladı. Mensucat Santral işçilerinin direnişini destekledi. Tekel işçilerinin direnişi esnasında deri işçileri de dayanışmaya geçtiler, maddi destek sağladı.

"Devrimciliği" kimseye bırakmayan sendika patronlarının 1 Mayısı "Bahar Bayramı" olarak kabul etmesine işçiler büyük tepki göstermişlerdir. Son yapılan toplantıda, işçiler, sendika patronlarının yüzlerine şöyle dedi: "Sizler namuzsuzsunuz, deri fabrikasının birçok işvereni bile '1 Mayısı nasıl kutlarsanız kutlayın' derken, sizler, 1 Mayısı bahar bayramı kabul ettiniz." İşçiler 1 Mayısı kutlamaya kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

45 işçinin çıkışı verilince tüm fabrika üretimi düşürdü

ADANA BOSSA 2'DE YAŞADIĞIMIZ OLAYLAR

9 Mart günü 18 - 20 kişilik kalite kontrol grubu ücret - zammı isteyerek üretimi % 20 - 30 düşürdü. Üç gün sonra 45 yemekhane işçisinin çıkışı verildi. Yemekhane işçileri DİSK'e bağlı Oleyis sendikasına üye ve fabrika personeli sayılmıyorlar. Ücretleri mütahit tarafından veriliyor. Yemekhane işçileri ücret zammı ve sosyal haklar konusunda mütahitle anlaşamadılar. İşçilerin zorlaması sonucu Oleyis grev kararı aldı, ama grev daha uygulanmadan işveren Bossa 2'de çalışan 45 yemekhane işçisinin çıkışını verdi. 45 yemekhane işçisinin atılmasına Oleyis seyirci kaldı ve onlara sahip çıkmadı. İşte bu işten atılmalar nedeniyle kalite kontrol grubu tarafından uygulanan üretimi düşürme eylemi tüm fabrikayı kapladı. İşçiler makinaları 2 - 2,5 saat bağladılar. Talepler, çıkarılan işçilerin tekrar işe alınmaları, mütahidin devreden çıkarılması, kreş sorununun çözümlenmesi, işçilerin fabrika personeli sayılmaları idi. Bu eylem, 15 Mart günü bir kadın işçinin çocuğunun fabrikaya alınmamasıyla, fabrikada tüm üretim durdurularak devam ediyor. Sendika başkanı Yeterşans fabrikaya gelerek işçilerden bu sorunların çözümü için bir hafta müsaade istedi. İşverenin karşısında işçi eyleminden mahcup olduğunu belirtti ve işçilerin kendi başlarına eylem yapmamalarını söyledi. Bunun üzerine DSM'li işçi onun işverenden yana olduğunu ve sahtekarlıklarını teşhir etti.

Daha sonra DSM bir bildiri dağıtarak işverenin ve sendika patronunun niyetini açığa çıkardı. İşçileri direnişe çağırdı.

Sendika patronu Yeterşans bu bildiriyi yemekhanede işçilere okudu ve kendinin teşhir edilmesinden öfkelenmiş olmalı ki DSM'ye bir dizi iftiralar yöneltti. Hatta DSM'li işçileri sendikadan ihraç etmekle tehdit etti. Fakat işçiler tarafından destek görmedi.

Sendika patronu iş çıkışında DSM'li işçileri dövdürmek için 20 kişilik bir grup toplamış. Fakat işçiler uyanık davranarak sendika patronunun bu çabasını boşa çıkardılar. Sendika patronu 20 kişilik grubu işçileri dövdürmek için topladığını belirtip işçilerden özür diledi.

DSM taraftarları

SİMKO GREVİNDEN

Grev yerinde yoz alışkanlıklar teşvik ediliyor

Metal iş kolundaki Simko grevi 16. gününü doldurdu. Fabrikaya giriş - çıkışın tam anlamıyla, kontrol altına alınmasına, işçilerin birlik ve dayanışmalarını güçlendiren bu tedbire temsilciler ve sendika patronları "provokasyon olur polis - jandarma çağırırlar" diye karşı çıkmışlardır.

Revizyonist Maden - İş, işçilerin grevini başarısız kılmak için her türlü yola başvuruyor. İşçileri mücadeleden uzaklaştıran türlü yoz alışkanlıklar teşvik ediyor.

Devrimci işçiler grev yerinde kağıt oynanmasına kesinlikle karşı çıkmışlar. Maden-İş ve çeşitli işçi düşmanı gruplar ise kağıt oynanmasını savunmuşlardır. Onlar işçilere gerici fikirler aşılayarak, yoz alışkanlıklar yerleştirerek, grevi güçten düşürmeye çalışmaktadırlar.

Gene, devrimci işçilerin giriş çıkışları birlikte, disiplinli bir şekilde kontrol etme isteğine Maden - İş şiddetle karşı çıkmış, hatta işverene dahi bildirmiştir. İşveren de işçileri tehdit ederek bir daha işçiler böyle yaparsa jandarma çağırırım, diyerek işçilerin gözünü korkutmaya çalıştı. Devrimci işçiler Maden - İş'in işverenle el altından yaptığı anlaşmayı işçilere açıkladılar.

Greve 380 işçi katılmıştır. Grev nöbetlerine gelmeyen işçi sayısı çok azdır. Bu, grevin başarılı olması açısından önemli bir gelişmedir. İşçiler dışarıda, başka işlerde çalışmamaktadırlar.

Revizyonistler iş lâfa gelince mangalda kül bırakmıyorlar. İşçileri ziyaret ederek, halay çekerek etkilemeye, bu yolla işçi düşmanı niteliklerini gizlemeye çalışıyorlar.

Bütün işçi düşmanı faaliyetlere rağmen grev, işçilerde önemli gelişmeler sağlamıştır. İşçilerin siyasi meselelere ilgisini artırmıştır.

800'ü aşkın işçi ve memurun çalıştığı BEYOĞLU HAVAGAZ'DA İLK KEZ DİRENİŞ YAPILDI

Direnişe gitmemize şu talepler neden oldu:

11 aylık gecikmeden sonra imzalanan toplusözleşmeden doğan haklarımızdan birikmiş paramızın ilk taksidi olan 20' şer bin liranın bir ay geçtiği halde verilmemesi, yemek paralarımızın bordroya dahil edilmemesi (dahil edilirse daha fazla vergi kesilecek, yemek parası kuşa dönecek).

İşyeri ile ilgili bazı sorunları görüşmek üzere işverene çıkan temsilci arkadaş sıkıyönetim tarafından dışarı çıkarılıp karakola götürüldü. Bu da yetmiyormuş gibi iş akdi feshedildi. İşten çıkarılan arkadaşın tekrar işe alınması.

Bu taleplerimizi daha önce işverene bildirdiğimiz halde işverenden olumlu bir cevap alamamıştık. Sendika patronları da (Genel - İş'in) hiç bir sorunumuza eğilmediği gibi işçilerle alay ediyordu.

Biz DSM'li işçiler sendikanın bu tutumunu teşhir ediyor ve işçilere direniş yapmayı propaganda ediyorduk. Direniş yapma önerimiz arkadaşlar tarafından olumlu karşılanıyordu.

İşçilerin sorunlarına sendika patronları eğilmiyor. Üstelik ücretler kuru ekmek almaya bile yetmeyecek kadar azdır. İşveren de devrimci işçilere azgınca saldırıya geçti. DSM'li bir işçi işçileri kışkırtıyor, işyerinin huzurunu bozuyor gerekçesi ile 17. maddeden işten atıldı. Ancak işçilerin zorlamasıyla tekrar işe alındı.

Direniş talebini sendikaya götürdüğümüzde sendika patronları; yok canım. Havagaz işçisi parçalanmış durumda, birşey yapamaz dediler.

Ama bir gün sonra tüm işçiler direnişi başlattılar. Herkes heyecan ve sevinç içinde. Çünkü Havagaz işçileri ilk defa direniş yapıyordu.

Saat 9' da işveren geldi, direnişi görünce şaşırdılar. Onlar da sendikacılar gibi işçilerin direniş yapacağına inanmıyordu. İşçilerin direnişi bırakması için bir konuşma yaptı. Tüm işçiler hep bir ağızdan taleplerimiz gerçekleşene kadar devam edeceklerini büyük bir kararlılıkla haykırdılar.

Saat 10'da da Sayın "Sınıf Sendikası"nın beyleri teşrif buyurdular. Önce onlarda direnişe karşı çıkar bir edayla lıklık ettiler. Ama yalnız kalınca zorunlu olarak desteklediklerini açıkladılar.

Direnişin birinci günü başarıyla geçti, ikinci gün ise sabah saat 10'da işveren ve sendikacılar gelerek tüm taleplerin kabul edildiğini açıklayan bir konuşma yaptılar. Temsilci arkadaşın ise en yakın zamanda işe başlayacağını söylediler.

Temsilci arkadaşın işbaşı yapması en büyük talebimizdi. Fakat bu gerçekleşmedi. Sendika patronları yine işçilere oyun ettiler. İşçilerde de bir gevşeme oldu. Ama işçiler 'Havagaz işçileri direnemez'' iddiasını yerle bir ettiler. Direniş boyunca burjuva sendikaların niteliği daha yakından görüldü.

Beyoğlu Havagazdan DSM'li işçiler.

İNGİLTERE

12 milyon işçi genel greve hazırlanıyor

İngiliz çelik işçileri yaklaşık 3,5 ay devam eden direnişlerini kararlı bir şekilde sürdürdüler. Grev İngiliz işçi sınıfını doğrudan etkiledi. İngiliz proletaryası grev boyunca çelik işçilerini destekledi.

Çelik işçilerinin talepleri arasında ücretlerin artırılması yer alıyordu. Demir ve Çelik işçileri Konfederasyonu (ISTC) işçileri düşük bir ücrete razı etmeye çalışması üzerine işçiler buna karşı çıktılar ve ücret artışı taleplerinde direttiler. Daha sonra sendikanın düşük ücreti onaylaması üzerine sendika patronları işçilerden güzel bir dayak yediler. Konuşmaya çalışan bir yönetim kurulu üyesini de işçiler konuşturmadılar. Olay üzerine gelen polis işçilere saldırmak istedi, ancak işçiler polise gereken cevabı verdiler, geri püskürttüler. Grev aleyhtarı yazılar yazan burjuva gazetecileri de döverek kovaladılar.

Faşist Thatcher çelik işçilerinin haklarını vermeye yanaşmamaktadır. Thatcher hükümeti kapitalist ekonominin yolaçtığı buhranın ağır yüklerini işçilere, emekçilere yıkmaya çalışıyor.

İngiltere proletaryası hükümetin baskıcı politikasını ve bunalımın üzerlerine yıkılmasını reddediyor. 12 milyon işçi 14 mayıs'ta ülke çapında genel greve hazırlanmaktadır.

ABD 33 bin ulaşım işçisi greve gitti

Amerika'nın New York kentinde 33 bin ulaşım işçisi 1 Nisanda greve gitti. İşcilerin greve gitmelerinin nedeni, ücretlerinin yükseltilmesi idi. 15 milyon nüfuslu kentte, banliyö trenlerinde, otobüslerde, metrodaki işçilerin grevi hayatı felce uğrattı.

ABD işçi sınıfı, tekellerin sömürüsünü reddediyor. Buhranın yükünü taşımayı kabullenmiyor. Tekelci burjuvazi binlerce işçinin protesto gösterisi ile karşılaşıyor.

İSTANBUL

Halat fabrikasında grevci işçilerin durumu

Halat fabrikasında grev 35 gündür devam etmesine rağmen Tekstil patronları hâlâ sözleşmenin hangi maddelerinde anlaşıp, hangilerinde anlaşamadıklarını, işçilere açıklamamışlardır. İşçiler sendika patronlarının bugün ne istediklerini ve ne için greve gidildiğini bilmemektedirler. İşçiler defalarca sendika patronlarını köşeye sıkıştırmışlar, ancak "yakında açıklayacağız, hak almak için direniyoruz işte" gibi yuvarlak cevaplarla geçiştirmişlerdir.

DSM'li işçiler, grevin gelişmesi, işçilerin toparlanmaları için bütün gayretlerini sarfediyor. İşçilerin 20'şer kişilik nöbet tutmaları olumlu bir şeydir. Ancak nöbet değiştiren işçiler grev yerlerine bir daha uğramıyorlar.

Çok düşük ücretlerle zar zor geçinebilen Halat işçileri bütün çabalara rağmen toparlanamamışlardır. Öyle ki işçilerin hemen hemen hepsi başka işlerde çalışmaktadırlar.

Zaten Halat işçilerinin üçte biri fabrikanın normal çalıştığı günlerde bile Cumartesi ve Pazar günleri ek işlerde çalışmaktaydılar. Bu durum sendika patronlarının işine gelmektedir. Onlar işçilerin baskısından uzak, rahatça pazarlık sürdürebilmektedirler.

İşçiler neden ek işlerde çalışmak zorunda kalıyor? Çünkü aldıkları ücret karnını doyurmuyor, sırtını giydirmeye yetmiyor.

İşverenlerin işçilerin emeğini sömürdüğü gibi nerde ise işçilerin üzerindeki yırtık iş elbiselerini bile çıkaracak kadar yüzlerinin perdesi yırtılmıştır.

Halat işçileri bütün bunları görüyor, bizzat yaşıyor. O halde halat işçileri grevine sahip çıkmalı, DSM'li işçilerin gösterdiği yoldan gitmelidir.

Devrimci Sendika Muhalefeti 15 Günlük Siyasi Gazete, Sahibi: Yılmaz Arıkan, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Yanmaz, Yönetim Yeri: Kemeraltı, Hacılar İşhanı Kat: 2/212, Ödeme Adresi: D.S.M. Gazetesi, Ziraat Bankası İzmir Merkez Şubesi Hesap No: 392-İZMİR Haberleşme Adresi: P.K. 28 İkiçeşmelik-İZMİR Abone Şartları: 6 Aylık: 120 TL, Yıllık: 240 TL, Yurtdışı iki katıdır. Basıldığı Yer: Tatbiki Sanatlar Matbacılık ve Ambalaj San. Koll.Şti-İSTANBUL

ABD İLE BAĞIMLILIĞI ARTIRAN YENİ ADIMLAR

Her işçi Türkiye üzerinde dönen emperyalist dolapları, Türkiye'nin emperyalistler tarafından nasıl ve ne amaçla kullanılmak istendiğini bilmek ve bu konuda uyanık olmak zorundadır. Eğer bunu yapmıyorsa emperyalistlerin ve yönetici sınıfların çıkarları uğrunda ezilmekten kurtulamayacak demektir. Türkiye üzerindeki emperyalist trafik bütün yoğunluğuyla sürüyor. ABD emperyalistleriyle Savunma ve İşbirliği Anlaşması (SİA) imzalandı. ABD Senatosundan beş kişi geçtiğimiz günlerde ülkeye gelerek devlet temsilcileriyle görüşmeler yaptı. Yakın bir zamanda bir ABD askeri heyeti gelecek. Bütün bunlar neyi ifade ediyor ?

Eğer, Ortadoğuda süper devletlerin, ABD ve Sovyetlerin yürüttüğü hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı, savaş faaliyetinin arttığı, ABD ve Batının bu bölgede mevzilerini güçlendirme çabası içerisinde olduğu gözönünde bulundurulursa herşey tam ve gerçek anlamını bulacaktır. İmzalanan SİA, Ecevit hükümeti döneminde hazırlanan, ABD'nin uzun bir dönemdir peşinde koştuğu bir anlaşma. Bu anlaşma ile ABD, bölgedeki emperyalist çıkarları doğrultusunda Türkiye'yi bir maşa olarak kullanma çabalarını pekiştirmiş oluyor. ABD ve NATO'nun istedikleri gibi kullanabilecekleri Türkiye'deki askeri üsler, ABD ve Batıya bağımlı askeri bakımdan güçlü bir Türkiye onlar için önemli birer nimet. SİA bütün bunların garantiye bağlandığı "yasal" bir çerçevedir.

Emperyalistlerin uşağı hükümete ve diğer burjuva partilere bakılırsa bu anlaşma "Türkiye'nin savunulmasının gereği'dir. Oysa Demirel yönetici sınıfların üstlendiği rolü açıklıkla dile getirdi : "Biz kendimizin olduğu gibi başkalarının da menfaatlerini korumak için varız". Fazla söze ne gerek. İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının emperyalistlere uşaklığı,onların aleti oldukları bundan daha anlaşılır bir şekilde dile getirilemezdi.

Emperyalistler sömürünün yanı sıra siyasi ve askeri bakımdan ülkeyi daha tam kendilerine bağlamak amacıyla kredi veriyorlar. Emperyalistlerin istedikleri yerine getirilmezse yerli kapitalistlere kredilerden zırnık koklatılmaz. Türkiye'ye verilecek kredileri belirlemek amacıyla Mart sonunda Paris'te yapılan OECD toplantısı beklenmedik bir şekilde ertelenmişti. Batı daha fazla taviz istiyordu. Nitekim erteleme kararının hemen ardından Demirel "SİA mutlaka imzalanacak" diye demeç verdi. Bu emperyalistlerin bütün istediklerinin kabul edildiğinin diplomatik bir dille ilanından başka birşey değildi. Gerçek bütün çıplaklığıyla ortada değil mi?

Yönetici sınıflar ABD'nin Ortadoğudaki emperyalist entrikalarını destekliyor ve onun çıkarları doğrultusunda kullanılmaya hazırdırlar.

Aslında yönetici sınıfların temsilcileri üstlendikleri rolü kendi ağızlarıyla dile getiriyorlar. Yeter ki ardından ekledikleri aldatıcı propagandalara kanılmasın.

Sovyet sosyal-emperyalistleri Türkiye'yi neden tehdit ediyor ?

Sovyetler Birliğinin resmi basınında peş peşe Türkiye'yi tehdit eden yarı imalı, yarı açık yazılar çıkıyor. Onlar bir süre önce Türkiye'nin "nükleer mezarlık" haline gelebileceğini söylediler. Yani Sovyetler Birliği nükleer silahlarıyla Türkiye'yi dümdüz edebileceğini söyleyerek açıkça emperyalist niyetlerini açığa vurdular. Tehdit ettiler. Sovyet sosyal - emperyalistlerinin böylesine utanmazca sözlerine neden olan şey, Türkiye'nin ABD ve batılı emperyalistlerle bağlarını güçlendirmesi ve ABD ile "Savunma İşbirliği Anlaşması" imzalaması idi. Nitekim, Sovyet emperyalistleri ABD'ye, Türkiye'yi bize karşı kullanırsanız doğacak olaylardan siz sorumlu olursunuz dediler. Böylece tehditlerinin nedeni açığa çıktı; Rus sosyal - emperyalist haydudunun kızgın tehditleri işbirlikçi yönetici sınıfların ABD haydutlarıyla elbirliğini güçlendirmesi.

İki büyük emperyalist dalaşıyorlar, ABD, Türkiye'yi daha fazla kontroluna alarak rakibine karşı topun ağzına koyuyor. Türkiye'yi emperyalist emellerinin bir aleti haline getiriyor. Ortadoğu halklarına, Arap halklarına karşı bir jandarma rolü veriyor. Diğeri, Sovyetler Birliği ise, orası benim hâkimiyetimde olsun, yoksa mezarlığa çeviririm diyor.

Yönetici sınıflar ABD ve Batılı emperyalistlere daha fazla bağlanarak ülkenin kaynaklarını, emekçilerin alınterini peşkeş çekmekle, Türkiye'nin onurunu çiğnetmekle kalmıyorlar. Aynı zamanda ülkeyi emperyalistlerin çatışma alanı, hedef tahtası haline getiriyorlar.

GREV SÜRESİ SINIRLANDIRILAMAZ!

Kapitalistlerin saflarından grev hakkına irili ufaklı, açıktan ve sinsi saldırılar geliyor. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) grev süresinin sınırlandırılmasını istedi. En büyük kapitalistlerin örgütü olan TİSK Başkanı Narin bakın ne diyor : Grevler belli bir süreyi aşmamalıdır. Grevlere belli bir süre tanınmalı, örneğin iki ay, bu süre dolduktan sonra işçilerin talepleri kabul edilmese bile grev kaldırılmalı, işçiler işbaşına dönmelidir.

İşçi grev yapmaya yapacak ama süresi belli olacak. Kapitalist de bilecek ki işçi bu süreden fazla grevi uzatamaz, ona göre önceden malını depolayacak, gerekirse işçileri grev öncesi daha fazla çalıştıracak; böylece grev onun satışını, işini hiç engellemeyecek. Böyle olunca da işçiye neden daha fazla ücret verip kârlarını azaltsın; işçi nasıl olsa işinin başına dönüp çalışmayacak mı !

TİSK'in bu isteği grevi grev olmaktan çıkararak grev hakkına yapılmış azgın bir saldırıdan başka birşey değil.

Böyle isteklerin bugünlerde birbiri peşisıra sıralanmasına ne demeli. En büyük kapitalistlerin örgütleri olan MESS, TİSK yetkililerinin her gün işçi haklarına yeni-yeni saldırılar yönelten açıklamalarını işitiyoruz. Bir süre önce de MESS patronları grevlerin boşaltılmasını, pankartların indirilmesini istedi. Ve hemen sıkıyönetim generalleri bu isteği yerine getirerek grev yerlerinde işçilerin beklemesini yasakladı. Şimdi de TİSK grev süresinin sınırlandırılmasını istiyor. Her geçen gün grev hakkı orasından burasından kırpılıyor, budanıyor, kuşa çevriliyor. Bu gidişle mesela yarın kapitalistler grevin tümüyle kaldırılmasını isterlerse buna hiç şaşmamak gerekir.

Dikkat edin: bu gidişle diyoruz. Yani onlar her gün haklarınıza yeni bir saldırıya girişirken işçiler bugünkü gibi sessiz kalacak olurlarsa kapitalistler neden daha da cesaretlenmesin. Onlara bu cesareti veren işçilerin suskunluğudur.

Sınıfının haklarının çiğnenmesine sessiz kalan bir işçi kaderine razı oluyor demektir. İşçiler grevi patronların çiğnemesine razımısınız.

Sendika patronlarının ne yaptığını ve ne yapacağını yaşadığımız deneyler öğretmektedir. O halde işçiler kendi gücüne ve birliğine güvenerek bu parababalarına iyi bir ders vermezse patronu, sıkıyönetimi, hükümeti, sendika patronu işçinin ensesinde boza pişirecektir.

Bilinçli işçi şöyle düşünmelidir. Grev yapma hakkını zorla elde ederek her türlü güçlüğe göğüs geren benden önceki işçi kuşağının bana emanet ettiğini korumalıyım. O zaman da tıpkı bügünkü gibi sendika patronları işçinin yanında değildi. Hepsi arkadan davul çaldı. İşçiyi kendi gücünden başkası kurtaramaz. O halde birleşelim, grev hakkımıza sahip çıkalım.

Grevler süresi kısıtlanamaz !
Grev hakkı kutsaldır !

GREV ALANLARI

• İşçiler, sıkıyönetimin grev yasaklarını tanımayın!

Onbinlerce metal ve tekstil işçisinin grevi sürerken, grev yerlerinde neden işçiler yok? Neden grev yerlerinde mücadele sloganlarımız haykırılmıyor, pankartlarımız dalgalanmıyor. Coşkun sesler şimdi duyulmuyor. Grevlerde bir mezar sessizliği var.

Grev bir savaştır; işçilerin kapitalist sınıfla savaşıdır. Grevler başladığında MESS patronları bütün silahlarını kuşandılar. MESS patronları şunu dediler.''Bu bir savaştır, acımasız olalım''. Evet aynen böyle. Dediklerini de yaptılar, sıkıyönetimden isteklerini yerine getirmelerini istediler. Sıkıyönetim de işçilerin grev yerine gelmelerini, pankart asmayı yasakladı, grevleri boşalttı. İşçiler savaşta safdışı kaldılar. İlk adımda işçileri gerileten MESS ve diğer kapitalistler oldu.

Bu utanç verici durumu DİSK patronları hemen kabullendi. DİSK, MESS'e daha savaş başlar başlamaz ateşkes ilan etti. Sıkıyönetim önünde yerlere kadar eğildi. Savaş alanını boşalttı.

Şimdi her grevci işçi söylesin; savaş alanını terkeden savaşı kazanmak isteyebilir mi.

Savaşın önünde bizi her an düşmana teslime hazır olan ve ilk adımda cepheyi kapitalistlere açan DİSK patronları oldukça bu grevden hayır gelir mi!

Metal ve tekstil işçileri,
Erkek ve kadın grevciler,
Savaşın kaderi size bağlıdır. Grevine sahip çık, onu Maden - İş, Tekstil patronlarının kirli ellerine terketme. Tüm işçiler grev yerinde sımsıkı kenetlenmiş ve hazır beklemelidir.

Grevin başarıya ulaşması için güçlü bir birliğe ihtiyaç var. Onun için grev komiteleri kur. Grev komitelerini işçiler seçmelidir. Taleplerini DSM'li işçilerle birlikte tespit et.

DSM'li işçilerle birleş. Bu kavgada ona güven. DSM bütün grevci işçilerin yanındadır. Grevin başarısı için bütün gücüyle çalışmaktadır. Lombardin'deki direniş bunun iyi örneğidir.

İşçi arkadaş:
MESS'in ve sıkıyönetimin grev yasaklarını tanıma ! Grev alanlarını terketme !

Savaşı kaybetmeye razı olursan, açlık ve sefalet seni bekliyor.

TÜRK-İŞ BAŞKANI DENİZCİER İŞÇİLERİN PARASINI KİMLERE YEDİRİYOR ?

Türk - İş Genel Başkanı Denizcier geçtiğimiz günlerde 32 milyon lira orduya bağış yaptığını açıkladı.

Aynı zamanda Tek Gıda-İş Başkanı olan Denizcier bu parayı Tek - Gıda- İş'e üye işçilerin sendikaya ödedikleri aidattan toplamıştır.

Faşist Denizcier kimin parasını kime armağan ediyor ?

Tek Gıda - İş Başkanı Denizcier hangi hakla işçilerin parasını ordunun hizmetine sunuyor.

Daha dün Adana Tekel'de gıda işçilerinin grevine saldıran ordu, sıkıyönetim generalleri değil miydi? Pankartları indirip, grev alanındaki işçileri dağıtmaya kalkan ordu birlikleri değil miydi?

Ordu, sıkıyönetim generalleri elbette sadece gıda işkolundaki işçilere saldırmıyor. Bütün işçi sınıfına, emekçi halka, gençliğe saldırıyor.

Grev yerlerindeki pankartların toplanmasını, grev çadırlarının dağıtılması ilanını yapan sıkıyönetim generalleridir. Tariş'e, Tekel'e, Antbirlik'e, 24 Aralık'a, Mensucat Santral'a.... en ufak bir kıpırdanışa dahi, panzerlerle, süngüyle, copla saldıran, işkenceler yapan, yüzlercesini tutuklayar ordu, sıkıyönetim generalleri değil miydi?

Aynı şekilde yurdun dört bir tarafında polis karakollarında, sıkıyönetim karargahlarında emekçilere, devrimci, ilerici kimselere işkenceler yapılıyor, insanlıkdışı davranışlar yapılıyor. Bütün bunları da yapan ordu polis yani yönetici sınıfların baskı araçlarıdır.

Bu saldırılar karşısında işçi sınıfı, emekçiler, gençlik sessiz kalmıyor. Mücadele yönetici sınıfları kuşatıyor. Onlar ordunun kitleler üzerinde daha çok baskı, daha çok zor uygulayabilmesi, daha çok kan dökmesi için daha da güçlendirilmesini istiyorlar.

Türk - İş Başkanı Denizcier'in 32 milyon lira bağış yapması tam da ordunun güçlendirilmesine çalışıldığı döneme rastlıyor. Elbette bu bir tesadüf değildir. Türk - İş de ordunun güçlendirilmesine hizmet ediyor. İşçilerden toplanan bu paralar, ordu (polis, MİT, Kontrgerilla...) nın halka ''iyi hizmet'' sunması için onlara yedirilmektedir. Yönetici sınıflar ordu mensuplarının, işkencecilerin ücretlerini artırıyor, en iyi evlere yerleştiriyor, donatıyor.

İşçiler burjuva sendikaların oyunlarıyla her zaman karşılaşmaktadır. Denizcier'in işçilerin parasını orduya sunması gibi olaylar yeni birşey değildir. Ancak işçilerin parası orduya yedirilemez. Bu, işçilerin emekçilerin başına inen tokmağın inmesini biraz daha şiddetlendirmek içindir. İşçiler üye olduğu sendikalara verdikleri parayı elbette bir gün harcamak icin veriyorlar, ancak bu halk düşmanı ordu için değil. İşçilerin kendi ihtiyaçlarına, greve, direnişe... harcamak için, bu uğurda kullanmak için veriyorlar.

Ama görüldüğü gibi sendika patronlarının, burjuva sendikalarının istediği işçilerin durumunun düzelmesi, kapitalistler karşısında güçlenmesi değil, tam tersine yaptıkları kapitalistlerin baskı güçlerini güçlendirmek, işçilerin başına inen tokmağın hızını artırmaktır.